

andre for de samme Tiender. Følgen vil i mangfoldige Tilfælde blive, at man presser paa, og at man giver efter for Trykket, og at Præstestanden kommer til at betale Gildet. Jeg maa altsaa indtrængende anmode det høje Ting om endelig ikke at give dette Forslag sin Stemme men vil bede Forslagsstilleren om at tage Forslaget tilbage, idet jeg gaar ud fra som en given Sag, at § 10 er saaledes at forståa, at man ogsaa kan faa Statslaan til Afdrag af Præstetienden. Det var jo en anden Sag, hvis det var en Dinkelhed i Lovforslaget, som det ærede Medlem havde gjort klar ved udtrykkelig at sige, at man ikke kan faa det. Men hvis det er Tilfældet, er jeg ubetinget imod dette Punkt og maa stemme imod hele Lovforslaget.

Breinholdt: Naar jeg ikke, saaledes som jeg tillod mig at bebude ved Sagens 1ste Behandling, har stillet noget Vædringsforslag til Lovforslagets § 5, ligger det i, at jeg frygtede for, at enhver Forandring, om den var nok saa lille, kunde medføre en Fare for Lovforslagets rolige Gennemførelse, navnlig paa et saa sent Tidspunkt af Samlingen som det, hvorpaa vi nu befinde os. Jeg har saa meget bedre kunnet afholde mig fra at stille Vædringsforslag, som jeg i Mellemtiden har forvirket mig om, at de indløbte Kongetiender ville med Hensyn til Stattesfrihed blive stillede paa lige Fod med de afløste. Der staar saaledes kun tilbage Stattesfrihed for de indløbte Kirketiender, og der nærer jeg for mit Vedkommende ikke nogen synderlig Tvivl om, at en Vigestilling i saa Henseende ogsaa kun vil være et Tidspørgsmaal, idet Billighedsfølelse vil føre til dette Spørgsmaals Løsning. Jeg har af disse Grunde troet at kunne slaa mig til No ved § 5 i dens nuværende Affattelse, naagat jeg ganske vist, saaledes som jeg sagde ved Sagens 1ste Behandling, vilde have anset en anden Affattelse som høist ønskelig.

Med Hensyn til de af et Par ærede Medlemmer stillede Vædringsforslag skal jeg blot i Korthed tillade mig at sige, at jeg ikke skal indlade mig paa nogen Kritik af dem; den ærede sidste Taler (Hjerre) har jo allerede udtalt sig om et Par af det ærede Medlem fra Frederiksberg (B. S. C. Jensen) stillede Vædringsforslag. Jeg tror, han har Ret i sine Udtalelser. Derimod er der maaste andre Ting, som i og for sig kunde være ønskelige, ligesom ogsaa det Vædringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem, som sidst talte. Over for dette Vædringsforslag maa jeg sige, at jeg, hvis Forholdene vare anderledes, hvis vi befandt os paa et andet Tidspunkt, selv vilde stemme for det;

men saaledes, som Sagen nu foreligger, og af Hensyn til den Fare, jeg før omtalte, der ligger i enhver som helst Forandring af dette Lovforslag, kan jeg ikke andet end erklære, at jeg ser mig nødsaget til at stemme imod disse Vædringsforslag, hvor billige og ønskelige de maaste end ellers kunde være. Jeg opfordrer andre ærede Medlemmer til af Hensyn til Lovens Gennemførelse at tage samme Standpunkt.

Ethyr: Jeg vil kun tillade mig at udtale, at naar jeg ikke har stillet noget Vædringsforslag, saa er det, fordi jeg efter Forhandlingerne i Dordags ikke antog, at det vilde kunne nytte noget; men da der nu er stillet Vædringsforslag, maa jeg dog tillade mig at udtale mig kort om et af Vædringsforslagene til § 7. Der maa jeg sige, at det, jeg egentlig mener, havde været det heldigste, var, at hele Punktummet fra: „Af Afsløsningssummen“ udtal: „ikke over 3½ pCt.“ udgik, og at der kun var bleven bestemt, at Midlerne skulde forvaltes paa samme Maade som de, der allerede nu hængelige under Stiftsøvrigheden, hvilket jo vilde sige, at Præsterne skulde faa alt det Renteudbytte, der kunde vindes deraf. Nu kan det jo imidlertid ikke nytte at omtale det; men af de to Vædringsforslag, der ere stillede, maa jeg dog sige, at jeg foretrakker det, som er stillet af min ærede Sidemand (Hjerre), det som gaar ud paa, at Resten af denne Sætning efter „Afsløsningssummen“ skal udgaa. Jeg foretrakker det ogsaa af den Grund, at man derved kommer over den Banskellighed, som vil finde Sted i alt Fald i de første Aar; thi hvis Forholdet bliver det, at Præstetienderne blive afløste alle sammen paa den Maade, som i § 10 er angivet, ikke ved kontant Indbetaling af Afsløsningssummen, men kun ved disse Afdrag af 3½ pCt. i Renter og ½ pCt. i Afdrag, saa vilde man, i alt Fald saa længe Afdragene ikke vare løbne saaledes op, at der var Overstud, ikke have noget til Administrationen; og hvor billigt de Midler end administreres paa denne Maade — og der er vist ingen Statsmidler, der administreres saa billigt som dem, der høre ind under Stiftsøvrigheden — saa kunne nogle Udgifter dog ikke undgaaes derved. Imidlertid, det ladet sig maaste ordne paa anden Maade. Jeg skal derfor sige, at hvis der ikke kan være Udfigt til at faa det Forslag gennemført, som er stillet af min ærede Sidemand her i Tinget, vil jeg ogsaa kunne tiltræde det andet Vædringsforslag, som foreligger til Forslaget, og som gaar ud paa, at blot de sidste Ord: „og for fremtidige Beneficiarii ikke over 3½ pCt.“